

Arrest

**nr. 167 431 van 11 mei 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Equatoriaal-Guineese nationaliteit te zijn, op 27 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 april 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat B. VRIJENS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart staatsburger te zijn uit Equatoriaal-Guinee, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in oktober 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 maart 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 maart 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd op 6 april 2016 in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas gehoord.

1.3. Op 12 april 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd hem op dezelfde dag per drager betekend.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde een staatsburger uit Equatoriaal Guinee te zijn en geboren te zijn in het dorp Nevea. U stelde een etnische Bugi (sic) en christen te zijn.

U heeft uw vader nooit gekend. Uw moeder had een kortstondige relatie met hem en toen zij zwanger werd, vertrok uw vader zonder nog iets van hem te laten horen. Doordat uw moeder een relatie had zonder getrouwd te zijn, werd zij door haar familie verstoten. U groeide op in het dorp Nevea, tot uw moeder overleed. U was toen 16 en besloot naar Malabo te verhuizen, omdat u dacht dat u daar meer opportuniteiten zou hebben. U leefde er op straat en werkte voornamelijk als drager. U zocht naar eten op de markt. Op uw 20ste ontmoette u Josephina. In ruil voor eten en een slaappleaats moest u goederen voor haar naar haar klanten dragen. Zij was erg agressief en gebruikte u als het ware als slaaf. In 2010 besloten u en 3 vrienden (Abu, Juan en Jackson) om naar Europa te vertrekken. Abu kwam op dit idee, omdat hij een neef of oom had die in Europa leefde. Jullie gingen naar de haven van Malabo en Abu wees een schip aan dat uit Italië kwam. Jullie besloten aan boord te gaan van dat schip. Uiteindelijk vertrokken jullie zonder Abu, omdat hij niet kwam opdagen. U, Juan en Jackson verstopten jullie in een container die half gevuld was met cacao. Jullie namen water en voedsel mee. Na ongeveer 2 weken kwamen jullie aan in Napels, waar jullie van boord gingen. Jullie gingen naar 'Napoli Centrale' een plaats waar een markt was en van waaruit treinen vertrokken. U verbleef daar met een 20-tal personen in een kamer. U zocht er werk en spaarde wat geld. Omdat u gehoord had dat België een land was waar u meer opportuniteiten zou hebben dan in Italië, besloot u naar hier te reizen. In oktober 2012 nam u de trein naar België. U kwam dezelfde maand in België aan. U probeerde een arbeidskaart te verkrijgen, maar dat lukte niet. Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 3 augustus 2015 op heterdaad betrapt werd bij het verkopen van heroïne in Antwerpen. U werd op 4 augustus 2015 vorgeleid. Op 15 december 2015 kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 13 maart 2016 werd u in Antwerpen gecontroleerd door de politie. U bleek geen gevolg te hebben gegeven aan het eerder afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten en er werd u op 13 maart 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgeleverd. U werd naar het centrum voor illegalen te Merksplas overgebracht. U vroeg er op 21 maart 2016 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste kan worden opgemerkt dat uw asielaanvraag laattijdig werd ingediend.

U verklaarde in oktober 2012 in België te zijn aangekomen (gehoor CGVS, p. 12-13) en uit het administratief dossier blijkt dat u 3 ½ jaar later, op 21 maart 2016, asiel vroeg. Gevraagd waarom u niet eerder asiel vroeg in België, antwoordde u dat u ooit naar een politiekantoor ging om asiel te vragen en dat ze zeiden dat u het daar niet kon doen. De politie zou u daarop hebben aangeraden om asiel te vragen op het moment dat u opgepakt zou worden (gehoor CGVS, p. 13). Het is erg onwaarschijnlijk dat de politie u zou aanraden om te wachten met het aanvragen van asiel tot u zou worden opgepakt. Daarnaast antwoordde u ook ontkennend toen de protection officer u daarna vroeg of u zich na dit bezoek aan de politie verder informeerde om asiel aan te vragen; u zei dat u dit niet deed omdat de politie had gezegd dat u geen asiel kon vragen en dat u daarom geen twee keer naar dezelfde politie wilde gaan (gehoor CGVS, p. 14). Van iemand die hier 3 ½ jaar verblijft, zou men echter toch wat meer initiatief verwachten om na te gaan hoe (i.e. bij welke instantie) men juist asiel diende te vragen. Er kan overigens worden opgemerkt dat –hoewel u reeds op 15 december 2015 een bevel werd afgeleverd om het grondgebied te verlaten en u op 13 maart 2016 andermaal een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering- u pas op 21 maart 2016 overging tot het indienen van een asielaanvraag. Al deze verklaringen wijzen erop dat u de asielprocedure gebruikt om uw verblijf in België te verlengen. Een dergelijke laattijdige aanvraag is niet verenigbaar met een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Er dient volledigheidshalve nog te worden opgemerkt dat u ook in Italië, waar u sinds 2010 verbleef, naliët om asiel te vragen of om er uw verblijf te regulariseren. Gevraagd of u daar ooit aan dacht, antwoordde u aanvankelijk dat u niet wist hoe u uw papieren moest regelen (gehoor CGVS, p. 13). Gevraagd of u asiel of een verblijfsvergunning zou hebben gevraagd als u geweten had hoe u dat moest doen, antwoordde u echter eveneens ontkennend en zei u dat u niet in Italië wilde blijven omdat de levensomstandigheden niet goed waren (gehoor CGVS, p. 13). Ook hier kan worden opgemerkt dat de vaststelling dat u naliët om uw verblijf in Italië te regelen weinig verenigbaar is met een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of met een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Slechte levensomstandigheden vallen op zich immers niet onder de definitie van 'vervolging' of van een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade'.

Uit dit alles kan worden besloten dat de waarachtigheid van voorliggende asielaanvraag reeds bij voorbaat kan worden betwijfeld in het licht van de laattijdigheid ervan.

Daarnaast wist u volstrekt niet te overtuigen dat u afkomstig bent uit Equatoriaal Guinee.

Ten eerste legde u volstrekt geen documenten voor om uw nationaliteit te staven.

Daarnaast blijkt uit de antwoorden die u gaf op vragen over Equatoriaal Guinee dat u op verschillende domeinen volstrekt onwetend bent en ook foutieve antwoorden geeft.

U verklaarde afkomstig te zijn uit het **dorp Nevea** en daar vanaf uw geboorte tot uw 16de te hebben geleefd (gehoor CGVS, p. 3, 4). Naast de vaststelling dat u voor de DVZ in strijd hiermee verklaarde dat uw geboortedorp 'Nian' was (gehoor DVZ, dd. 29 maart 2016, pt. 5), kon u tijdens het gehoor door het CGVS vrijwel geen informatie geven over uw dorp. Gevraagd of u Nevea kon situeren in een van de regio's of provincies, antwoordde u ontkennend (gehoor CGVS, p. 3). Gevraagd of u Nevea kan situeren in Equatoriaal Guinee, antwoordde u dat het op 4 of 5 uur van Malabo ligt (gehoor CGVS, p. 4). U voegde eraan toe dat u niet kon uitleggen waar het lag omdat de tolk en de protection officer niet van daar waren (gehoor CGVS, p. 4). Gevraagd om toch een poging te doen, antwoordde u dan weer dat u dit niet kon (gehoor CGVS, p. 4). Gevraagd naar buurdorpen van Nevea, antwoordde u dat u niet geïnteresseerd was om naar andere dorpen te gaan omdat u zich schaamde voor uw kleding (gehoor CGVS, p. 15). Gevraagd of Nevea een dorpshoofd had, kon u daar merkwaardig genoeg niet op antwoorden (gehoor CGVS, p. 15).

Op de vraag naar uw **etnische afkomst**, stelde u een etnische Bugi (sic) te zijn (gehoor CGVS, p. 8). Toen de protection officer u erop attent maakte dat de etnische Bubi in Equatoriaal Guinee voorkomen, maar niet de Bugi, bleef u erbij dat u een etnische Bugi was (gehoor CGVS, p. 8). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat de benaming wel degelijk Bubi (of Boobe, Bube) is en niet Bugi (zie informatie in het administratief dossier). Gevraagd of u de Bugi (sic) taal spreekt, antwoordde u aanvankelijk 'Natuurlijk' (gehoor CGVS, p. 8). Wanneer u werd gevraagd om van 1 tot 5 te tellen in deze taal, zei u echter dat u dat niet kon (gehoor CGVS, p. 8). Gevraagd of u dan om het even welk cijfer in de Bugi (sic) taal kon noemen, bleek u dat evenmin te kunnen (gehoor CGVS, p. 9). Gevraagd om het woord 'ezel' naar de Bugi taal te vertalen, zei u de vraag ontwijkend dat er geen ezels voorkwamen in uw dorp (gehoor CGVS, p. 8). Voor het woord geit gaf u de vertaling 'cabra' (gehoor CGVS, p. 8), wat het Spaans equivalent is (zie informatie in het administratief dossier). U wistte uw onwetendheid aan het feit dat uw moeder Spaans met u sprak en dat in uw dorp meer Spaans dan Bugi (sic) werd gesproken (gehoor CGVS, p. 9). De vaststelling dat u echter niet eens de juiste naam kent van uw etnische groep en dat u aanvankelijk beweerde 'natuurlijk' de Bugi taal te spreken, om dit gaandeweg te minimaliseren wanneer de protection officer probeerde te peilen naar uw kennis van deze taal, wijst erop dat uw verklaringen hieromtrent niet geloofwaardig zijn.

Ook over uw **verblijf in Malabo** zijn uw verklaringen ondermaats. U verklaarde van uw 16de tot 2010 (u was toen tussen 29 en 30) in Malabo te hebben geleefd (gehoor CGVS, p. 4, 5). Gevraagd hoe het eiland heet waarop Malabo gelegen is, ontkende u eerst dat Malabo op een eiland ligt (gehoor CGVS, p. 5). Wanneer de protection officer u verzekert dat dit wel degelijk het geval is, vernoemt u 'lbaka' (gehoor CGVS, p. 5). Gevraagd of dit de naam van het eiland is waarop Malabo zich bevindt, antwoordde u instemmend (gehoor CGVS, p. 5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat Malabo gelegen is op het eiland Bioko (zie informatie in het administratief dossier). Wanneer de naam Bioko u wordt voorgelegd, antwoordde u dat u er al van had gehoord, maar dat u er nooit bent geweest (gehoor CGVS, p. 5), wat verbazing wekt als antwoord van iemand die tegelijk beweert van zijn 16de tot zijn 29ste of 30ste in Malabo te hebben geleefd. Ook andere bekende plaatsen in Equatoriaal Guinee, als Bata en Luba bleek u niet te kennen of minstens niet te kunnen situeren (gehoor CGVS, p. 5). Op de vraag naar u bekende plaatsen in Malabo, kon u enkel 'Hassi' noemen, volgens u een wijk in Malabo, waar u veel verbleef (gehoor CGVS, p. 6). U kon voor het overige geen straten, pleinen, markten benoemen in Malabo en ook het politiekantoor en het voetbalstadion kon u niet situeren, met het excuus dat u nooit met de politie in aanraking kwam en dat u niet naar het stadion ging (gehoor CGVS, p. 6). U stelde te weten dat er verschillende ziekenhuizen waren in Malabo, maar kon deze niet situeren (gehoor CGVS, p. 16). U suggereerde dat er niet veel straatnamen in Afrika zijn (gehoor CGVS, p. 6). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat Malabo wel degelijk straten met specifieke namen heeft (zie informatie in het administratief dossier). Uw onwetendheid hieromtrent is des te

merkwaardiger omdat u beweerde vooral op straat te hebben geleefd, zodat toch mag verwacht worden dat uw kennis over straten en plaatsen in Malabo omvangrijker zou zijn dan de naam van slechts 1 wijk.

*Ook uw gebrekkige kennis over **Equatoriaal Guinee in het algemeen** roept vragen op naar de waarachtigheid van uw bewering dat u uit dat land afkomstig zou zijn. Gevraagd naar de president van Equatoriaal Guinee, antwoordde u dat u hem niet kent omdat u al 10 jaar niet meer naar de radio luistert of naar TV kijkt (gehoor CGVS, p. 7). Gevraagd wie president was op het moment dat u Equatoriaal Guinee verliet, bleef u echter evenzeer het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p. 7). Wanneer gevraagd werd of er verkiezingen werden georganiseerd in Equatoriaal Guinee toen u daar verbleef, ontweek u de vraag en zei u dat u daar geen aandacht aan besteedde (gehoor CGVS, p. 7). Op de vraag of u bekende personen uit Equatoriaal Guinee kent en als voorbeelden voetballers, andere sportmensen, muzikanten, acteurs, ... werden genoemd, reageerde u met 'Iemand die nooit naar school ging kent dat niet. Hoe kan ik dat nu weten?'.*

Uw telkens weerkerende verantwoording voor uw gebrekkige kennis over Equatoriaal Guinee, met name dat Afrika niet vergelijkbaar is met Europa (gehoor CGVS p. 5, 6, 16) en dat u niet naar school ging, dat u elke dag bezig was met overleven en daardoor geen interesse had in andere dingen (gehoor CGVS, p. 5, 6, 14, 15, 16) kunnen niet ernstig worden genomen, omdat met de vragen niet werd gepeild naar schoolse kennis, maar naar doorleefde, door eigen ervaring verworven kennis.

Het feit dat u Spaans spreekt is op zich geen bewijs van uw Equatoriaal Guinese nationaliteit, vermits men als migrant die een tijd in Equatoriaal Guinee (of een ander Spaanssprekend land) heeft geleefd ook het Spaans kan hebben geleerd.

Voor wat betreft de door u aangehaalde motieven voor uw asielaanvraag in België, met name dat u hier onderwijs wil krijgen en meer bepaald wil leren lezen en schrijven, dat u een arbeidskaart wil en hier wil werken, en dat dit niet kon in uw land van oorsprong (gehoor CGVS, p. 16), kan worden opgemerkt dat deze niet ressorteren onder één van de criteria van de Vluchtelingenconventie van Genève voor de toekenning van asiel. Dergelijke overwegingen zijn immers van louter socio-economische aard.

U legde geen documenten voor om uw identiteit of nationaliteit te staven, of om uw reis naar Europa te illustreren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat hij wel degelijk stappen gezet heeft teneinde asiel te kunnen aanvragen, doch betrouwde op de informatie die hij vanwege de politie bekam. Hij wijst er op dat hij ongeschoold en volledig analfabeet is, zodat hij de raad van de politie voor waar aannam en geen verdere vragen stelde. Het gegeven dat hij niet over documenten beschikt die zijn nationaliteit kunnen staven, wijt hij aan het feit dat hij nooit over enig identiteitsdocument beschikt heeft. Hij licht toe dat hij een buitenechtelijk kind is en zijn moeder verstoten werd door de familie, zodat noch zijn geboorte werd aangegeven, noch hij ooit een identiteitsbewijs heeft gehad.

Met betrekking tot zijn geboorteplaats, geeft verzoeker aan dat hij wel degelijk zowel tijdens het gehoor voor de DVZ als voor het CGVS verklaard heeft dat hij geboren was te Nevea, doch dat dit mogelijk foutief genoteerd werd door de DVZ. Immers, in het gehoorblad van de DVZ wordt als geboorteplaats vermeld "Dop Nian", hiermee bedoelend dorp i.p.v. Dop. Hoogstwaarschijnlijk is luidens verzoeker dan ook een schrijffout geslopen in de plaatsnaam van zijn geboortedorp en werd per vergissing Nian geschreven in plaats van Nevea.

Verzoekers onwetendheid met betrekking tot de namen van dorpen rondom zijn dorp of van de geografische ligging van zijn dorp ten aanzien van andere steden of dorpen, wijt hij aan het gegeven dat hij nooit buiten zijn dorp geweest tot hij na de dood van zijn moeder naar Malabo trok. Verzoeker

benadrukt voorts dat hij volledig analfabeet is, zodat hij eventuele wegwijzers met namen van steden of dorpen niet kon lezen. Ook stelt hij dat het hem niet interesseerde aangezien hij enkel bezig was met overleven.

Betreffende zijn etnie, merkt verzoeker op dat door zijn moeder steeds gezegd werd dat hij een etnische Bugi was. De bestreden beslissing werpt volgens hem ook ten onrechte op dat hij geen Bugi of Bubi kon spreken. Verzoeker licht toe dat hij wel degelijk zijn taal heeft gesproken, doch dat dit door de protection officer niet verstaan werd zodat 'AZ zegt iets onverstaanbaars' genoteerd werd. Verder geeft hij aan dat hij het woord voor water kon geven en dat hij de 'Fang' als etnische groep in Equatoriaal-Guinee wist vermelden. Hij herhaalt dat zijn moeder Spaans met hem sprak waardoor hij de Bubi taal niet goed kent. Ook stelt hij nogmaals dat hij ongeschoold is, enkel weet wat hij van zijn moeder hoorde en hij enkel bezig was met overleven.

Verzoeker geeft voorts aan dat hij voornamelijk in de wijk Hassi verbleef: *"In de andere wijken kwam hij soms als drager, doch hierbij volgde hij steeds de eigenaar van de zaken die moesten vervoerd worden. Verzoeker is immers analfabeet en kan geen straatnamen lezen, zodat hij zich moeilijk alleen in andere wijken van Malabo kon bewegen."*

Verder stelt verzoeker dat hij al jaren geen televisie bekijkt of radio beluistert. Hij had geen eten of drinken en zijn enige focus was gericht op overleven.

Het bewijs dat hij wel degelijk afkomstig is uit Equatoriaal-Guinee, blijkt volgens verzoeker uit het feit dat hij Spaans spreekt. Verzoeker wijst er verder op dat hij ook de vlag kan beschrijven, evenals de munteenheid van zijn land van herkomst kan benoemen.

Tot slot stelt verzoeker te behoren tot een sociale groep, namelijk een buitenechtelijk kind, waardoor hij in het land van herkomst ontdaan werd van al zijn rechten en zwaar gediscrimineerd werd. Luidens verzoeker is er wel degelijk sprake van een vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zijn asielaanvraag laattijdig heeft ingediend en (ii) hij niet aannemelijk gemaakt heeft afkomstig te zijn uit Equatoriaal-Guinee gelet op de vele onwetendheden en foutieve antwoorden op vragen over Equatoriaal-Guinee. Zo kon hij vrijwel geen informatie geven over zijn dorp, kent hij niet eens de juiste naam van zijn etnische groep, beweerde hij aanvankelijk 'natuurlijk' de Bugi taal te spreken, om dit gaandeweg te minimaliseren wanneer de protection officer probeerde te peilen naar zijn kennis van deze taal, zijn zijn verklaringen over zijn verblijf in Malabo ondermaats en heeft hij een gebrekkige kennis over Equatoriaal-Guinee in het algemeen.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 12 april 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

2.5. Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonde. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis omtrent het land van herkomst, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*.

2.6. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is aan te tonen daadwerkelijk van Equatoriaal-Guinee afkomstig te zijn, noch via enige documenten, noch via zijn verklaringen tijdens het gehoor.

2.6.1. Vooreerst brengt verzoeker geen enkel origineel document neer om zijn nationaliteit te staven. De blote bewering dat hij nooit over enig identiteitsdocument beschikt heeft omdat hij een buitenechtelijk kind was en zijn moeder verstoten werd door de familie, ter vergoelijking hiervoor, neemt de Raad niet aan. Verzoeker laat overigens ook na enig ander document ter staving van zijn identiteit en nationaliteit bij te brengen. De Raad onderstreept dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot verzoekers asielaanvraag.

2.6.2. Bovendien blijkt verzoeker evenmin in staat om op basis van zijn verklaringen zijn afkomst uit Equatoriaal-Guinee aan te tonen. Zo blijkt uit nazicht van het administratief dossier en de bestreden beslissing dat verzoeker op verschillende domeinen onwetend is en tevens foutieve antwoorden geeft op vragen over Equatoriaal-Guinee.

Waar verzoeker ter verklaring van zijn gebrekkige kennis over zijn dorp Nevea, zijn etnische afkomst, zijn verblijf in Malabo en Equatoriaal-Guinee in het algemeen, wijst op zijn analfabetisme (voor zover hier al enig geloof aan kan gehecht worden gelet op de telkenmale identieke handtekeningen op de 'verklaring betreffende procedure' en de CGVS vragenlijst), benadrukt de Raad dat er niet wordt verwacht dat verzoeker over een bijzonder gedetailleerde kennis beschikt over de geografische aspecten van Nevea, Malabo en Equatoriaal-Guinee, maar wel dat zijn kennis overeenstemt met wat kan verwacht worden van iemand met zijn profiel. Aangezien verzoeker voor het Commissariaat-generaal verklaard heeft afkomstig te zijn uit het dorp Nevea en daar vanaf zijn geboorte tot zijn 16^e heeft geleefd (gehoor 5 april 2016, 3), kan van verzoeker de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat hij daar opgegroeid is. Verzoeker bleek echter niet in staat zijn dorp te situeren, kon geen naburige dorpen opsommen en wist zelfs niet of Nevea een dorps hoofd had. Verzoeker leefde vooral op de straat en werkte daarenboven als drager in Malabo zodat hij, ofschoon zijn focus op 'overleven' gericht was, alleszins over een uitstekende geografische kennis van zijn woon- en werkomgeving dient te beschikken en redelijkerwijze verwacht mag worden dat verzoeker toch enige kennis bezit over straten en plaatsen in Malabo. Dat verzoeker overigens geen kennis zou hebben van straatnamen omdat hij niet kan lezen, is des te frappanter daar hij beweert drager te zijn geweest in Malabo zodat mag verwacht worden dat zijn kennis over straten en plaatsen in Malabo omvangrijker zijn dan de naam van slechts één wijk. De bewering dat hij steeds de eigenaar van de zaken die moesten vervoerd worden, volgde, snijdt geen hout. Het heeft immers geen enkel nut om met een drager te werken als men die telkens dient voor te gaan.

Ook al wordt niet verwacht dat verzoeker over een gedetailleerde kennis beschikt over alle geografische aspecten van Equatoriaal-Guinee, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoeker herinneringen heeft aan zijn eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving en dit nauwgezet kan toelichten. Ook van een persoon zonder opleiding kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn beweerde regio van herkomst, alsook met betrekking tot zijn eigen etnische groep. Verzoekers beperkte scholing en/of contacten houdt dan ook niet in dat zijn inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of hem zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven. Verzoekers beweerde analfabetisme is verder evenmin een aannemelijke verklaring voor zijn onwetendheid aangezien deze betrekking heeft op algemene kennis en het dagelijkse leven zodat er helemaal geen scholing of bijzondere ervaringen nodig zijn om van dergelijke elementaire gegevens kennis te hebben.

De Raad stelt vast dat de in de bestreden beslissing vastgestelde flagrante onwetendheden en fouten zijn herkomst uit Equatoriaal-Guinee volledig loochenen. Het is niet ernstig dat verzoeker nagenoeg onbekend is met de geografische aspecten van zijn eigen onmiddellijk waarneembare, actuele,

elementaire en visuele leefwereld terwijl verzoeker wel de vlag wist te beschrijven en de munteenheid wist te benoemen, gegevens die gemakkelijk op te zoeken zijn en ingestudeerd kunnen worden.

Waar verzoeker voorhoudt dat het feit dat hij Spaans spreekt, aantoonde dat hij weldegelijk afkomstig is uit Equatoriaal-Guinee, kan hij niet worden gevolgd. Het is immers algemeen geweten dat Spaans in nog tal van andere landen de officiële taal is en zelfs een wereldtaal is. Het loutere feit dat verzoeker Spaans spreekt is dan ook geen bewijs van zijn Equatoriaal-Guinese nationaliteit.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker niet verder komt dan het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het uiten van blote beweringen, zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de desbetreffende motieven in een ander daglicht stelt.

2.6.3. Verzoeker toont niet aan bekend te zijn met Equatoriaal-Guinee, laat staan er gewoon te hebben en er opgegroeid te zijn. De door de commissaris-generaal correct weergegeven flagrante onwetendheden en lacunes raken de kern van het relaas en zijn pertinent. De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De Raad is derhalve van oordeel dat de commissaris-generaal terecht besluit dat verzoeker zijn afkomst uit Equatoriaal-Guinee niet aantoonde. Aangezien verzoeker zijn afkomst niet aantoonde, maakt hij de vervolgingsfeiten die zich daar zouden hebben afgespeeld evenmin aannemelijk.

2.7. Dat hij de vervolgingsfeiten die zich in Equatoriaal-Guinee zouden hebben afgespeeld, niet aannemelijk maakt gelet op de vaststelling dat zijn herkomst uit Equatoriaal-Guinee ongeloofwaardig is, wordt bevestigd door zijn laattijdige asielaanvraag. Verzoeker betwist overigens niet dat hij zijn asielaanvraag laattijdig heeft ingediend. Zo vormt het gegeven dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Italië geen asiel heeft aangevraagd, hij pas drie en een half jaar na zijn aankomst in België asiel heeft aangevraagd en dit pas nadat hij voor de tweede maal opgepakt werd en een bevel betekend werd om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland en deze ook opvolgt. Dat de politie verzoeker aangeraden zou hebben om pas asiel aan te vragen wanneer hij opgepakt is, is niet meer dan een blote bewering en vergoelikt geenszins verzoekers gebrek aan initiatief om na te gaan hoe en bij welke instantie men asiel dient aan te vragen. De bewering dat hij ongeschoold en volledig analfabeet is, neemt de Raad evenmin aan. Verzoeker bleek immers wel in staat, ongeacht zijn beweerde analfabetisme en ongeschooldheid, heroïne te dealen. Dat hij zijn weg niet zou vinden naar de Belgische asielinstanties is volkomen ongeloofwaardig. Verzoekers gedrag en laattijdige asielaanvraag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.8. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg

zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen. Doordat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert hij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten en kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER